

Jan Keller: Odborníci na dezinformace

- CZ24 News | 2. září 2022

ČESKO: Jan Keller připomíná v souvislosti s odborníky na dezinformace, že nárok na absolutní pravdu jedněch jde ruku v ruce se ztrátou nároku na svobodu ostatních.

Na první pohled to vypadá, že nám vznikla zbrusu nová profese. Množí se počet lidí, kteří jsou veřejnosti představováni jako odborníci na dezinformace. Většinou se jedná o muže mladšího až středního věku s pestrá vzdělanostní dráhou sahající od výuky tělocviku až po obchodní studia a marketing.

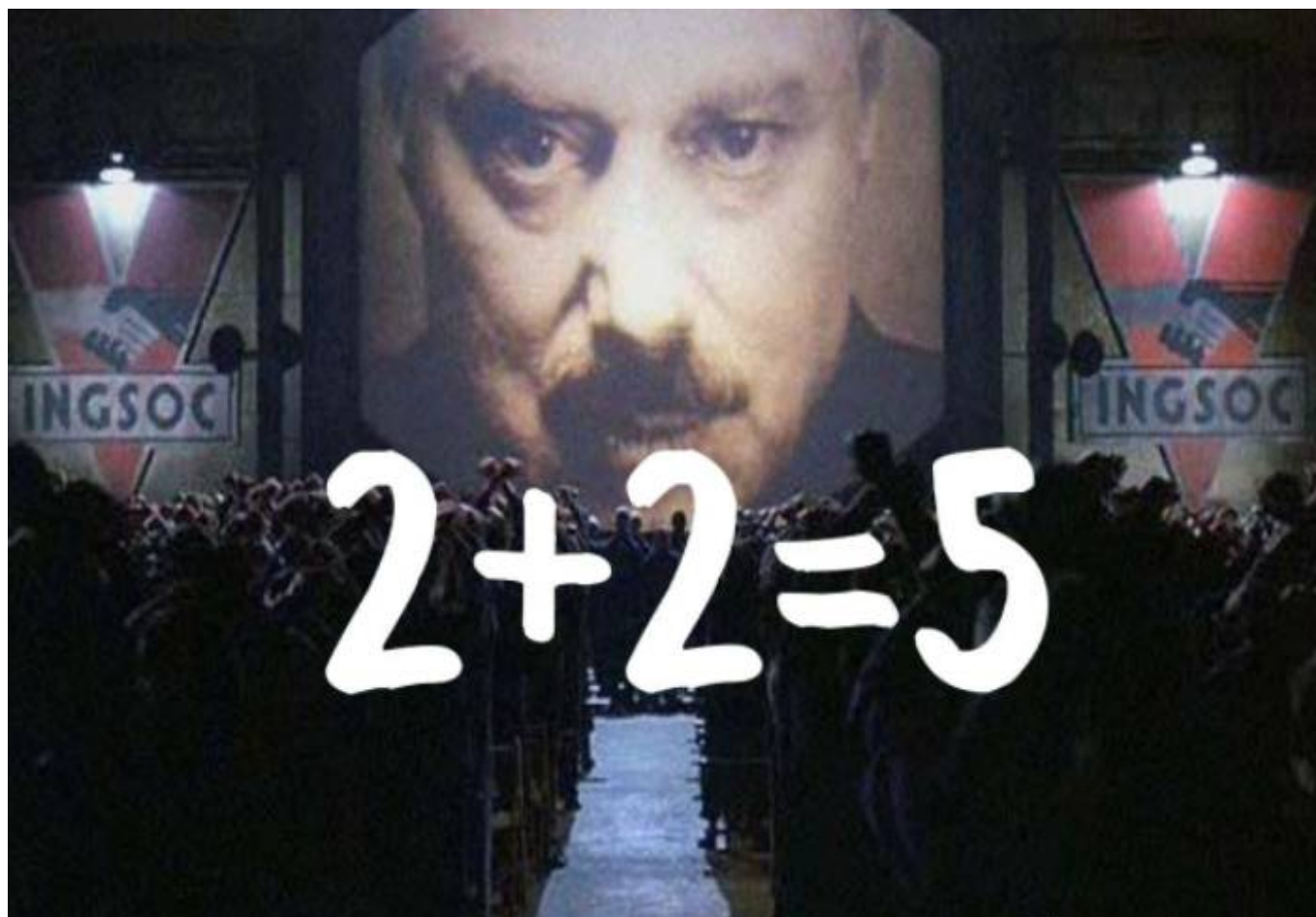
Být odborníkem na dezinformace vyžaduje pochopitelně určité předpoklady. Nejsou jimi ovšem ani analytický um, ani znalost komunikace a komunikačních strategií či podobné dovednosti běžně používané při tvorbě reklamy. Skutečný odborník na dezinformace musí splňovat tři kritéria:

1. Musí být přesvědčen o tom, že existuje jen jediná pravda, kterou on bezpečně pozná a má tedy na ni oprávněný monopol.
2. Nesmí pochybovat o tom, že tato pravda se vždy kryje s názory těch, kdo jsou právě u moci.
3. Je ochoten učinit si z víry obsažené v obou předchozích bodech hlavní zdroj své obživy.

Obě požadované kompetence lze získat jedině při naprostém ignorování toho, čemu nás učí filozofie, sociologie a podobné podvrtné obory. Díky nim, či spíše jejich vinou víme, že nárok na absolutní pravdu šel v dějinách vždy ruku v ruce s nárokem na absolutní moc. Měnily se jen kulisy, v nichž byl tento nárok v různých dobách vznášen. Vždy přitom platilo, že nárok některých na znalost absolutní pravdy zbavuje všechny ostatní nároků na svobodu. A vždy to bylo vydáváno za jejich vlastní zájem. Proč mít svobodu na vlastní názor, když správný názor může být jen jeden? Odborníci na dezinformace halí tuto nepřiznanou a nepohodlnou historickou pravdu do řečí o své kompetentnosti při analýze komunikačních strategií.

Založit si živnost na prosazování jediné myslitelné pravdy vyžaduje notnou dávku zdravého elitářství. Zcela bez ohledu na to, jak pokorně se ten který pravdoznalec tváří. Je známkou nevšední vyvolenosti znát plnou pravdu uprostřed obyčejných lidí, kteří se mezi sebou liší jen tím, jsou-li pouhými

ignoranty, anebo přímo nositeli zlých úmyslů. Nositel pravdy rozhoduje o tom, koho lze ještě napravit a koho je již třeba potrestat. Pokud by držitel pravdy třeba jen na okamžik zapochyboval o své kompetentnosti v tomto citlivém bodě, bylo by pro něj rozlišení těchto dvou podtypů zdrojem trýznivých pochybností, což by mohlo ohrozit jeho pracovitost.

Paradox pracovního zařazení nositelů pravdy je zřejmý. Na šíření dezinformací jsou existenčně závislí. Pokud bychom nežili v moři dezinformací, anebo dokonce, pokud by byli obyčejní lidé schopni vlastním rozumem informace od dezinformací rozlišit, museli by se experti na jediné úředně přiznanou pravdu zase živit tělocvikem, anebo dokonce marketingem. Naštěstí nic takového nehrozí, protože žijeme v systému, který přiznává rovné volební právo těm samým občanům, kterým upírá rovnou schopnost rozlišit pravdu od lži. Tento pozoruhodný rozpor jistě dříve nebo později přivede znalce pravdy a ty, kdo je platí, ke zpochybnění rovného volebního práva pro všechny.

Nežli se tak stane, můžeme se radovat z toho, že nám vznikla nová profese. Má-li být naše radost úplná, nutno zapomenout na to, že zbrusu novým odborníkům na dezinformace se dříve říkalo propagandisté.

AUTOR: Jan Keller

[ZDROJ](#)